

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci **žalobcu: D. T., s.r.o., so sídlom D., IČO: X.**, právne zastúpený **B. ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA, s.r.o., F.**, zast. konateľom JUDr. P. B., proti **žalovanému: Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Nová ulica 13, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. **I/228/14915-115709/2009/992025-r zo dňa 15. októbra 2009**, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 12. októbra 2010, č. k. 20S/1/2010-88, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 12. októbra 2010, č. k. 20S/1/2010-88 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Žiline rozsudkom zo dňa 12. októbra 2010, č. k. 20S/1/2010-88 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia a postupu žalovaného č. I/228/14915-115709/2009/992025-r zo dňa 15.10.2009 a súčasne jeho zrušenia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd po preskúmaní veci mal preukázané, že žalovaný žalobou napadnutým rozhodnutím potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým správca dane – Daňový úrad Martin dodatočným platobným výmerom č. 666/231/47014/09/Por4 zo dňa 18.6.2009, vyrubil daňovému subjektu D. T., s.r.o. (žalobcovi) rozdiel dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2001 v sume 86.666 eur.

Krajský súd posudzoval zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného v intenciách ustanovení § 24 ods. 1, 3 písm. h/ zákona č. 366/1999 Z.z. o dani z príjmov

v znení neskorších predpisov, účinného v roku 2001 (ďalej len „zákon č. 366/1999 Z.z.“), v spojení s §§ 22 ods. 1, 2, 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“), v spojení s čl. 2 bod 1, čl. 1 a čl. 7 Smernice Rady Európskych spoločenstiev z 19.12.1977 o vzájomnej pomoci príslušných úradov členských štátov v oblasti priamych daní (77/799/EHS) a v spojení s čl. 26 zmluvy medzi SR a MR o zamedzení dvojakého zdanenia a zabránení daňovému úniku v odbore daní z príjmov a z majetku (oznámenie MZV SR č. 80/1996 Z.z.).

Krajský súd poukázal na to, že ak správca dane použil ako dôkaz výstupy z medzinárodnej výmeny informácií, bolo potom potrebné, aby ich ako zákonné dôkazy na úrovni vnútroštátneho práva i použil. Uviedol, že obsah medzinárodnej výmeny informácií bol nadobudnutý na základe dvojstranných zmlúv medzi SR a Poľskou republikou o zamedzení dvojakého zdanenia v odbore daní z príjmov a z majetku (oznámenie MZV SR č. 95/1996 Z.z.), zmluvy medzi ČSSR a Talianskou republikou o zamedzení dvojakého zdanenia v odbore daní z príjmov a o zabránení daňovému úniku (vyhl. MZV SR č. 17/1985 Zb.) a zmluvy medzi SR a MR o zamedzení dvojakého zdanenia a zabránení daňovému úniku v odbore daní z príjmov a z majetku (oznámenie MZV SR č. 80/1996 Z.z.) a rovnako právny rámec medzinárodnej výmeny informácií ohľadne zahraničných informácií ohľadne zahraničných daňových subjektov upravuje Smernica Rady ES o vzájomnej pomoci príslušných úradov členských štátov oblasti priamych daní (77/799/EHS). Konštatoval, že čo sa týka utajenia informácií, ktoré sú výstupom z medzinárodnej výmeny informácií, tieto sa budú udržiavať v tajnosti rovnakým spôsobom ako informácie, ktoré dostal podľa vnútroštátnych právnych predpisov tohto štátu štát, ktorý o ne požiadal, pričom táto právna úprava je totožná vo všetkých uvedených dvojstranných zmluvách s výnimkou zmluvy s Poľskou republikou, kde okrem tejto klauzuly je uvedená požiadavka, že na požiadanie zmluvného štátu, ktorý informácie poskytol, sa získané informácie budú udržiavať v tajnosti, avšak takáto požiadavka zo strany poľskej daňovej správy nebola vznesená a preto i v tomto prípade, ako i v prípade ostatných výstupov z medzinárodnej výmeny informácií bolo zo strany správcu dane potrebné pri nakladaní s výstupmi z medzinárodnej výmeny informácií postupovať tak, ako by sa jednalo o informácie zabezpečené podľa vnútroštátnych právnych predpisov (podľa § 22 ods. 1, 2 zák. č. 511/1992 Zb.). Mal za to, že v danom prípade výstupy z medzinárodnej kontroly informácií, t.j. samotné odpovede zahraničných daňových správ sa týkajú žalobcu a jeho obchodnej činnosti s jeho obchodnými partnermi v zahraničí, teda obsahom týchto výstupov nie sú informácie, ktoré by bolo potrebné zachovať v tajnosti pre pomery iných daňovníkov, preto ak správca dane odmietol nazeranie do spisu vo vzťahu k výstupom z medzinárodnej výmeny informácií konal v rozpore s § 22 zák. č. 511/1992 Zb., ktorý postup považoval za procesné pochybenie žalovaného správneho orgánu. Krajský súd posudzujúc, či táto procesná vada bola vadou, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí alebo nie v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p., dospel k záveru, že uvedené procesné pochybenie nemalo za následok nezákonnosť rozhodnutia žalovaného. Krajský súd súhlasil s právnym názorom žalovaného i správcu dane, že vykonané dôkazy nepreukazovali faktické vykonanie sprostredkovania, keďže závery z medzinárodnej výmeny informácií mali preukázať, že k žiadnemu sprostredkovaniu firmou M.M. vo vzťahu k žalobcovi a zahraničným daňovým subjektom nedošlo a túto skutočnosť nezvrátili ani potvrdenia predložené žalobcom od spoločnosti B., S.A. a maďarskej spoločnosti D. BT. a C..

Podľa názoru krajského súdu podmienka vyplatenia provízie vyplývajúca z § 24 ods. 3 zák. č. 366/1999 Z.z. v znení účinnom v roku 2001, kedy malo dôjsť k zdaňovanej činnosti, taktiež nebola preukázaná, keď opakovaným výsluchom svedka M. bolo preukázané, že tento

províziu od konateľa spoločnosti D., s.r.o. Ing. T. F. neprevzal a nepodpísal ani príjmové pokladničné doklady či faktúry, ktoré boli predložené žalobcom ako dôkazy na uskutočnenie tejto platby, pričom samotný svedok F. uviedol, že províziu za sprostredkovanie fyzicky neodovzdal osobe, s ktorou sa stretol na výsluchu dňa 17.6.2008 v O. a ani nevedel žiadnym spôsobom identifikovať osobu, ktorej túto províziu za sprostredkovanie mal odovzdať. Konštatoval, že pritom dôkazné bremeno na preukázanie skutočného vyplatenia tejto provízie bolo na žalobcovi, avšak žalobca v celom daňovom konaní neuviedol totožnosť osoby, ktorá mala prevziať províziu za sprostredkovanie, hoci pri dodržaní zásad bežnej opatrnosti v obchodnom styku je prinajmenšom nezvyklé odovzdať províziu vo výške necelých 9 miliónov Sk osobe, ktorá nie je zástupcovi žalobcu osobne známa a nevykoná opatrenia na zistenie totožnosti osoby. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že sa mohlo jednať o osobu, ktorú na prevzatie provízie splnomocnil či už I. M. alebo K. R., pretože svedok M. vylúčil možnosť akéhokoľvek splnomocnenia pre tretiu osobu a tiež vylúčil možnosť, že by v tejto veci vystupoval K. R., keďže tento nepodpisoval žiadne doklady, ktoré neboli preložené do nemeckého jazyka. Mal za to, že tvrdenie žalobcu o tejto skutočnosti nebolo ničím preukázané a samotný žalobca ho uvádzal len v hypotetickej polohe, a preto naň nie je možné prihliadať. Podľa názoru krajského súdu za danej dôkaznej situácii nebolo potrebné vykonať písomznalecký posudok na okolnosť, či podpisy I. M. na jednotlivých dokladoch preukazujúcich vyplatenie provízie sú jeho vlastné, keďže z dokazovania vyplynuli tvrdenia I. M. i Ing. T. F., ktoré zostali nesporné, teda že I. M. uvedenú províziu fakticky neprevzal a jemu vyplatená nebola. Krajský súd taktiež považoval za preukázanú skutočnosť, že nedošlo nielen k vyplateniu provízie, ale ani k uskutočneniu sprostredkovania, keď svedok I. M. potvrdil, že odkedy firme M.M. v roku 1999 bolo odňaté osvedčenie o DPH, nevykonávala táto firma žiadnu činnosť, faktúry firma nevystavovala a neevidovala ich v účtovníctve M.M..

Krajský súd námietku žalobcu ohľadne nevierohodnosti svedka M. považoval za nedôvodnú a preto na ňu neprihliadol s poukazom na to, nie je možné vyvodiť záver o jeho nevierohodnosti len z tej skutočnosti, že tento svedok uviedol, že je možné, že viaceré osoby sa za neho vydávali a vo vzťahu k tomu nepodal trestné oznámenie a ak tvrdil, že nedošlo k sprostredkovaniu M.M. pre žalobcu, potom jeho tvrdenie, že jednotlivé príjmové pokladničné doklady nie sú zaúčtované v účtovníctve M.M., sa javí ako logické a ani z tejto skutočnosti nie je možné vyvodiť nevierohodnosť tohto svedka.

Krajský súd s poukazom na odôvodnenie rozsudku č.k. 10S 126/2006-71, konštatoval, že z uvedeného rozhodnutia súdu nevyplýva povinnosť žalovanému bez ďalšieho nariadiť znalecké dokazovanie znalcom z odboru písomznalectva, ani povinný výsluch svedka R., keďže súd v odôvodnení tohto rozsudku konštatuje, že až podľa záverov výsluchu svedka M. je potrebné zvážiť prípadný výsluch svedka R., príp. nariadiť písomznalecké dokazovanie. Vzhľadom k tomu, že dôkazná situácia po výsluchu svedka M. nevyžadovala ďalšie dokazovanie smerom preukazovania pravosti podpisov tohto svedka, nebolo účelné a ani potrebné tento dôkaz vykonať, a to i s prihliadnutím na výsluch svedka F., ktorý svojou výpoveďou urobil nespornou otázku podpisu svedka M. na príjmových pokladničných dokladoch.

Krajský súd považoval taktiež za nedôvodný žalobný dôvod, ktorým žalobca namietal doručovanie rozhodnutí správnych orgánov Ing. D. D., pričom podľa názoru žalobcu, mali byť doručované S., kom. spol.. Konštatoval, že správne orgány nepochybili pri doručovaní rozhodnutí splnomocnenému zástupcovi žalobcu, keďže z výpisu z Obchodného registra na S., kom. spol. vyplýva, že v mene tejto spoločnosti koná komplementár, ktorým je S., s.r.o., zastúpená jeho konateľom Ing. D. D., teda Ing. D. D. je konateľom konateľa

splnomocneného zástupcu žalobcu a nič nebráni, aby písomnosti boli adresované i priamo štatutárnemu zástupcovi S., s.r.o., ktorá je oprávnená konať v mene splnomocneného zástupcu žalobcu S., kom. spol. v zmysle § 13 ods. 1 Obchodného zákonníka.

Krajský súd považoval námietku žalobcu, že existujú rozdiely medzi prekladom výstupov medzinárodnej výmeny informácií, ktorý realizovalo Daňové riaditeľstvo SR a originálmi výstupov z tejto výmeny informácií, za bezpredmetnú a to z dôvodu, že samotné výstupy z medzinárodnej výmeny informácií neboli brané ako priamy dôkaz vo vzťahu k preukazovaniu faktickej realizácie sprostredkovania, keďže i bez týchto výstupov na základe ďalších vykonaných dôkazov bolo možné rozhodnúť tak, ako rozhodol správca dane i žalovaný a námietka nemohla žalobcovi prívodiť iné rozhodnutie krajského súdu.

Krajský súd žalobu zamietol, keď rozhodnutie žalovaného i správcu dane považoval za zákonné.

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal napriek jeho úspechu v konaní, pretože si ich náhradu podľa § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnil.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobe vyhovie, alternatívne tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

Žalobca vytýkal žalovanému a správcovi dane, že nedostatočne zistili skutkový stav daňovej veci a nevykonali dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie vo veci. Poukázal na to, že zmluvu o sprostredkovaní zo 6.1.2001 uzavretú medzi spoločnosťou žalobcu a českou spoločnosťou M.M., I., I., spol. s r.o., O. (ďalej aj „M.M., s.r.o.“) mali podpísať obidvaja konatelia spoločnosti I. M. a K. R., podľa výpisu z obchodného registra spoločnosť navonok zastupujú obidvaja konatelia K. R. a I. M., obidvaja konatelia majú preto pri výkone konateľského oprávnenia podpisovať za spoločnosť spoločne. Ďalej vytýkal správcovi dane, že sa uspokojil len s výsluchom českého, a nie aj nemeckého konateľa firmy sprostredkovateľa. Zdôraznil, že dôkazné bremeno nemožno v daňovom konaní vykladať jednostranne a izolovane tak, že zaťažuje výlučne daňový subjekt. Poukázal v tejto súvislosti na platnú súdnu judikatúru, konkrétne rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 7 Sž 88-89/98 z 28.1.1999), podľa ktorého správca dane má povinnosť v daňovom konaní dostatočne zistiť skutkový stav a musí pritom vykonať dokazovanie čo najúplnejšie.

Žalobca namietal, že žalovaný a správca dane mu ako daňovému subjektu neumožnili nahliadnuť do zápisníc z medzinárodnej výmeny informácií realizovaných maďarskou, poľskou a talianskou daňovou správou. Súhlasil s tvrdením Krajského súdu v Žiline na strane 11 rozsudku, že ak správca dane odmietol nazeranie do spisu vo vzťahu k výstupom z medzinárodnej výmeny informácií, konal v rozpore s ustanovením § 22 zákona č. 511/1992 Zb. a považoval za správny názor prvostupňového súdu, že v tomto smere ide o procesné pochybenie žalovaného správneho orgánu, nesúhlasil však s názorom súdu prvého stupňa, že táto procesná vada nemá vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, nakoľko daňový subjekt nemal možnosť kvalifikovane sa vyjadriť k výstupom z medzinárodnej výmeny informácií.

Ďalej namietal, že správca dane ako prvostupňový správny orgán nevykonal komplexné dokazovanie v daňovom konaní, keď nepočkal na všetky výstupy z medzinárodnej výmeny informácií, ktorú skutočnosť priznalo samotné DR SR, čím došlo k porušeniu práv daňového subjektu, nakoľko žalobcovi bola odňatá možnosť sa k týmto novým dôkazom vyjadriť, teda správca dane preto porušil ustanovenie § 29 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb., a súčasne porušil § 30 ods. 3 citovaného zákona.

Taktiež vytýkal prvostupňovému správneému orgánu, že navyše nerešpektoval právny názor krajského súdu vyslovený v zrušujúcom rozsudku v predchádzajúcom súdnom konaní č. k. 10S/126/2006 zo dňa 19.12.2006, v ktorom súd na strane 8 rozsudku konštatoval, že je potrebné, aby listinné dôkazy z medzinárodnej výmeny informácií boli zabezpečené do rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa a aby boli pretlmočené vo forme úradne overeného prekladu, alebo iným verifikovaným spôsobom bola preukázaná hodnovernosť a nespochybniteľnosť prekladov, ako aj, že je potrebné, aby pred rozhodnutím vo veci bol účastník daňového konania s obsahom týchto listinných dôkazov oboznámený. Namietal, že krajský súd ako prvostupňový súd sa však v napadnutom rozsudku s týmto nerešpektovaním svojho predchádzajúceho právneho názoru zo strany žalovaného vôbec nevysporiadal.

Uviedol, že sa nestotožňuje ani s právnym názorom prvostupňového súdu vysloveným v napadnutom rozsudku, že výstupy z medzinárodnej výmeny informácií nemuseli byť použité v daňovom konaní vôbec, namietajúc, že súd prvého stupňa aj v tomto prípade vybočil zo svojho právneho názoru vysloveného v predchádzajúcom rozsudku.

Súčasne namietal odklon od predchádzajúceho právneho názoru súdu aj v tom, že prvostupňový súd konštatoval, že ak dôkazná situácia po výsluchu svedka I. M. nevyžadovala ďalšie dokazovanie smerom k preukazovaniu pravosti podpisu tohto svedka, nebolo účelné ani potrebné dôkaz znaleckého posudku z odboru písomznalctva vykonať. Za správny považoval prvý právny názor krajského súdu, ktorým v každom prípade predpokladal na začiatku vykonanie znaleckého dokazovania. Tvrdil, že správca dane v tomto prípade nerešpektoval právny názor krajského súdu vyslovený v predchádzajúcom zrušujúcom rozsudku.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil. Uviedol, že žalobca v odvolaní v podstate namieta zhodné skutočnosti, ktoré boli obsahom žaloby, a preto zotrváva na svojom stanovisku k žalobe. Tvrdil, že správca dane vykonal rozsiahle šetrenie, aj napriek tomu, že dôkazná povinnosť je na daňovom subjekte a pokiaľ aj výsledky šetrení na základe medzinárodnej výmeny daňových informácií nemal správca dane k dispozícii, a tieto boli k dispozícii až v odvolacom konaní, s ktorými sa žalobca zápisnične oboznámil na ústnom pojednávaní dňa 21.10.2008, výsledky šetrení z medzinárodnej výmeny informácií neboli jediným dôkazom, na základe ktorých správca dane rozhodol, keďže správca dane vylúčil náklady na sprostredkovateľské provízie na základe iných dôkazov, ktoré mal k dispozícii a ktoré boli podstatné na posúdenie danej veci (mal k dispozícii dôkazné prostriedky od daňového subjektu, ktorý mal byť sprostredkovateľom a tento sa jednoznačne vyjadril, že sprostredkovanie z jeho strany nebolo vykonané), teda výsledky šetrenia len potvrdili, že správca dane postupoval správne. Konštatoval, že pokiaľ žalobca v odvolaní proti rozsudku rozoberá konanie, ktoré bolo ukončené rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 10S 126/2006, ktorým krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného č. 1/228/1372430457/2006/992025-r zo dňa 25.4.2006 a dodatočný platobný výmer DÚ Martin č. 666/231/64475/05/Por zo dňa 13.10.2005 a vec vrátil na ďalšie konanie, žalovaný

ako aj správca dane v ďalšom konaní postupovali v súlade so závermi Krajského súdu v Žiline vyslovenými v predchádzajúcom zrušujúcom rozsudku. Mal za to, že Krajský súd v Žiline v predmetnej veci rozhodol v súlade s platnými právnymi predpismi, aplikoval a vykladal ustanovenia príslušných právnych predpisov správne a dospel k správne rozhodnutiu vo veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a vrátenia veci mu na ďalšie konanie, ktorým rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie 2001 vo výške 86.666 eur, a preto odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodoval s konečnou platnosťou o povinnosti žalobcu zaplatiť rozdiel dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie 2001.

Zákonodarca v právnej norme § 2 zákona o správe daní ustanovuje základné zásady daňového konania tak, že v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní (ods. 1). Správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi a pri vyžadovaní plnenia ich povinností v tomto konaní použije len také prostriedky, ktoré ich najmenej zaťažujú a umožňujú pritom správne vyrubiť a vybrať daň (ods. 2). Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo (ods. 3). Daňové konanie je neverejné okrem úkonov, ktorých povaha to neumožňuje (ods. 4). Správca dane je povinný začať daňové konanie aj na vlastný podnet vždy, ak sú splnené zákonné podmienky pre vznik alebo existenciu daňovej pohľadávky, a to aj v prípade, že daňový subjekt v tomto smere nesplnil riadne alebo vôbec svoje povinnosti (ods. 5). Pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane (ods. 6). Všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva

a povinnosti (ods. 7). Právom i povinnosťou všetkých daňových subjektov je úzko spolupracovať so správcom dane v daňovom konaní (ods. 8).

Podľa § 29 ods. 1, 2, 3, 4, 7, 8 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie. Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti. Ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim. Správca dane preukazuje doručenie vlastných písomností daňovému subjektu. Daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 24 ods. 1, ods. 3, písm. h/ zákona č. 366/1999 Z.z. daňovým výdavkom je výdavok (náklad) daňovníkom preukázateľne vynaložený na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov, zaúčtovaný v účtovníctve daňovníka alebo evidovaný v evidencii daňovníka podľa § 9 ods. 4. Ak výšku výdavku (nákladu) limituje osobitný predpis, preukázaný výdavok (náklad) možno zahrnúť do daňových výdavkov najviac do výšky tohto limitu. Ak výšku výdavku (nákladu) limituje tento zákon, preukázaný výdavok (náklad) možno zahrnúť do daňových výdavkov len v rozsahu a za podmienok ustanovených v tomto zákone.

Daňovými výdavkami podľa odseku 1 len po zaplatení sú odplaty (provízie) za sprostredkovanie, a to aj ak ide o sprostredkovanie na základe mandátnych zmlúv alebo podobných zmlúv, ak súvisia s dosahovanými príjmami uhrádzané fyzickej osobe alebo právnickej osobe, ktorá vykonáva sprostredkovanie podľa osobitného predpisu, s výnimkou odplaty (provízie) za sprostredkovanie stavebného sporenia a poistenia, ktorá sa zahrnie do výdavkov (nákladov) po jej zaplatení fyzickej osobe alebo právnickej osobe a s výnimkou provízie podľa § 25; provízie za sprostredkovanie predaja tovaru sa zahrnú do výdavkov najviac vo výške rozdielu, o ktorý príjmy z predaja tovaru prevyšujú náklady vynaložené na predaný tovar s výnimkou nákladov na sprostredkovanie kúpy predávaného tovaru.

Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 366/1999 Z.z. v platnom znení daňovými výdavkami nie sú výdavky (náklady), ktoré nesúvisia s dosiahnutím, zabezpečením a udržaním príjmov, aj keď o týchto výdavkoch (nákladoch) daňovník účtoval, výdavky (náklady), ktorých vynaloženie nie je dostatočne preukázané.

Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích a žalobných dôvodov dospel k záveru, že správca dane v danom prípade postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, keď vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v daňovom konaní postupoval v súčinnosti s daňovým subjektom – žalobcom, a preto vo veci rozhodol správne, z ktorých dôvodov žalovaný správny orgán potvrdil

rozhodnutie správcu dane v súlade so zákonom, a preto boli splnené zákonné podmienky pre zamietnutie žaloby súdom prvého stupňa.

Odvolací súd z predloženého spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis zistil, že Daňový úrad Martin vykonal u žalobcu ako platiteľa dane opakovanú daňovú kontrolu, o výsledku ktorej vyhotovil protokol č. 666/320/18251/2009/Jes3 zo dňa 28.4.2009 a dodatok č. 1 zo dňa 26.5.2009; protokol bol s platiteľom dane – žalobcom prerokovaný, podpísaný a doručený dňa 9.6.2009. Na základe výsledkov zistených v rámci daňovej kontroly Daňový úrad Martin dodatočným platobným výmerom č. 666/231/47014/09/Por4 zo dňa 18.6.2009 podľa § 44 ods. 6, písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. vyrubil žalobcovi ako daňovému subjektu rozdiel dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie 2001 v sume 86.666 eur. V dôvodoch rozhodnutia konštatoval, že daňový subjekt – žalobca nepreukázal splnenie zákonných podmienok v zmysle § 24 a § 25 zákona č. 366/1999 Z.z., a preto mu neuznal náklady zúčtované na účet 518 25 Ostatné služby za sprostredkovanie spolu vo výške 8.929.563,64 Sk zaúčtované dokladmi č. 49 211395 zo 17.12.2001, č. 49 211396 z 19.12.2001, č. 49 211397 z 21.12.2001, č. 49 211 440 z 21.12.2001 – dodávateľskými faktúrami od českého daňovníka M.M., I., I., spol. s r.o., T. za sprostredkovateľské provízie fakturované na základe Zmluvy o sprostredkovaní č. 0601/2001 zo dňa 6.1.2001 a dodatku č. 1 z 22.6.2001 a tieto vylúčil zo základu dane z príjmov právnických osôb za rok 2001.

Proti tomuto rozhodnutiu správcu dane sa žalobca odvolal. V odvolaní namietal, že mu správca dane nespřístupnil dôkaz o informáciách získaných prostredníctvom medzinárodnej výmeny informácií od zahraničných daňových správ, keďže bol informovaný len prostredníctvom citácií uvedených v jednotlivých zápisniciach o výsledku týchto zistení, ale samotné dôkazy mu neboli predložené; že preklad zápisníc z miestneho zisťovania je nepresný a nedostatočný; že z odpovedí uvedených v Informáciách je zrejmé, že odberateľom daňového subjektu boli kladené otázky, ktoré nemohli viesť k preukazným zisteniam súvisiacim s daňovým konaním; že správca dane neprihliadol na predložený dôkaz a to potvrdenie spoločnosti B., S.A. s tým, že potvrdenie je podpísané vedúcim nákupu; tvrdil, že pokiaľ správca dane svoje rozhodnutie oprel o základný dôkaz a to výpoveď svedka I. M., konateľa spoločnosti M.M., skutočnosť, že dodávateľ svoje výnosy nezdanil, a že sa pri obchodných rokovaníach daňový subjekt stretol s inou osobou zastupujúcou spoločnosť, než bol vypočutý konateľ, nemá žiaden vplyv na zodpovednosť voči tretím stranám, s poukazom na to, že spoločnosť nikoho za zneužitie identity nežalovala ani inak nekonala.

Žalovaný rozhodnutím zo dňa 15.10.2009, č. I/228/14915-115709/2009/992025-r (rozhodnutie napadnuté žalobou) potvrdil uvedené rozhodnutie správcu dane.

Ďalej mal odvolací súd z obsahu administratívneho spisu preukázané, že žalobca ako platiteľ dane v kontrolovanom zdaňovacom období 2001 vystavil výdavkové pokladničné doklady č. 630112009, 630112007, 630112008, 630112006 všetky z 30.12.2001, v ktorých vyznačil v kolónke „vyplatené komu“ M.M. IČO X., v časti podpis príjemcu je doklad opatrený pečiatkou a nečitateľným podpisom.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňový subjekt splnil v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo

iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Zákonodarca v právnych normách § 24 a § 25 zákona č. 366/1999 Z.z. ustanovuje zákonné podmienky daňového výdavku daňového subjektu. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže to zákon neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Zákonodarca požaduje, aby daňový subjekt preukázal všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom (§ 29 ods. 8 zákona o správe daní). Pokiaľ teda žalobca tvrdil, že k sprostredkovateľskej činnosti spoločnosťou M.M. v roku 2001 skutočne došlo, ako aj došlo k vyplateniu odmeny za túto sprostredkovateľskú činnosť zástupcovi tejto spoločnosti, bolo jeho povinnosťou takéto tvrdenie preukázať a teda preukázať existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet dane zákon č. 366/1999 Z.z. stanovil. Pokiaľ si ako platiteľ uplatnil nárok na odpočítanie dane z dodávateľských faktúr, potom musel preukázať, že plnenia, ktoré poskytol, sú výdavkami zákonom stanovenými v právnej úprave § 24 v spojení s § 25 zákona č. 366/1999 Z.z..

Cieľom daňovej kontroly je zabezpečenie podkladov v súčinnosti s daňovým subjektom na zistenie, či si daňový subjekt splnil v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Z predloženého administratívneho spisu vyplýva, že daňové orgány oboch stupňov sa náležite vecou zaoberali, vykonali vo veci rozsiahle dokazovanie v súčinnosti s daňovým subjektom – žalobcom. Z uvedeného dôvodu nie je možné súhlasiť s názorom žalobcu, že vo veci nebol dostatočne zistený skutkový stav, pretože správca dane nepočkal na všetky výstupy z medzinárodnej výmeny informácií, informácie získané medzinárodnou výmenou mu neboli sprístupnené, namietajúc správnosť kladenia otázok v dožiadaní ako aj správnosť prekladu informácií z medzinárodnej výmeny. Pokiaľ aj správca dane vydal dodatočný platobný výmer napriek tomu, že nepočkal na všetky výstupy z medzinárodnej výmeny informácií, ktorú skutočnosť priznalo samotné DR SR, došlo k porušeniu práv daňového subjektu, nakoľko týmto postupom žalobcovi bola odňatá možnosť sa k týmto novým dôkazom vyjadriť, avšak uvedené procesné pochybenie bolo odstránené v priebehu ďalšieho konania daňovými orgánmi po zrušení predchádzajúceho rozhodnutia žalovaného správneho orgánu rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 10S/126/2006 zo dňa 19.12.2006. Odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou súdu prvého stupňa týkajúcou sa zdôvodnenia námietky žalobcu neprístupnosti informácií a súčasne na ňu poukazuje. Aj podľa názoru odvolacieho súdu postup správca dane, ktorým žalobcovi neumožnil sa oboznámiť s informáciami získanými medzinárodnou výmenou nahliadnutím do týchto informácií, treba považovať za procesné pochybenie, avšak predmetná procesná vada nemá vplyv na zákonnosť rozhodnutí daňových orgánov oboch stupňov, keďže z výsledkov daňovej kontroly vyplynul záver, že žalobca v danej veci postupoval v rozpore s § 24 v spojení s § 25 zákona č. 366/1999 Z.z., keďže nepreukázal, že k sprostredkovaniu skutočne aj došlo a že za sprostredkovanie bola skutočne aj sprostredkovateľovi vyplatená odmena, pričom preukázanie týchto skutočností zaťažovalo dôkazným bremenom žalobcu v zmysle § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb..

Aj podľa názoru odvolacieho súdu z výsledkov vykonaného dokazovania nie je možné vyvodiť záver, že v danom prípade došlo k sprostredkovateľskej činnosti zo strany spoločnosti M.M., keďže jej konateľ uskutočnenie takýchto obchodov nepotvrdil, ako aj

nepotvrtil prevzatie odmeny za takúto činnosť, ktorú žalobca preukazoval výdavkovými pokladničnými dokladmi. Treba súhlasiť s konštatovaním súdu prvého stupňa, že pritom dôkazné bremeno na preukázanie skutočného vyplatenia tejto provízie bolo na žalobcovi, avšak žalobca v celom daňovom konaní neuviedol totožnosť osoby, ktorá mala prevziať províziu za sprostredkovanie, hoci pri dodržaní zásad bežnej opatrnosti v obchodnom styku je prinajmenšom nezvyklé odovzdať províziu vo výške necelých 9 miliónov Sk osobe, ktorá nie je zástupcovi žalobcu osobne známa a nevykoná opatrenia na zistenie totožnosti osoby. Za vystavenie dokladov, ktorými preukazuje skutočnosti uvádzané v daňovom priznaní, zodpovedá daňový subjekt. Pokiaľ teda žalobca si uplatnil ako výdavok odmenu za sprostredkovanie v zmysle § 24 ods. 1, 3 písm. h/ zákona č. 366/1999 Z.z., bolo jeho povinnosťou spôsobom nevzbudzujúcim akékoľvek pochybnosti preukázať, že daňové doklady ním predložené k daňovej kontrole sú spôsobilé preukázať splnenie zákonných podmienok pre uplatnenie zníženia základu dane. Žalobca ako daňový subjekt v danej veci neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal, že sa uskutočnili sprostredkovateľské obchody fakturované sprostredkovateľskou spoločnosťou (M.M.), a že za sprostredkovanie bolo zaplatené zástupcovi sprostredkovateľskej spoločnosti, keďže svedok M., ktorý bol konateľom sprostredkovateľskej spoločnosti pri svojich výsluchoch uviedol, že od roku 1999 spoločnosť nevyvíjala žiadne obchodné aktivity, preto ani nevystavovala faktúry a neprevzal v kontrolovanom období (2001) žiadnu odmenu od zástupcu žalobcu, pričom skutočnosť, že odmena nebola vyplatená konateľovi M., potvrdil aj konateľ žalobcu Ing. T. F.. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že samotné výdavkové pokladničné doklady, na základe ktorých žalobca mal odmeny za sprostredkovanie vyplatiť, je potrebné pre neurčitosť uvedenia základných údajov identifikujúcich príjemcu považovať za nezrozumiteľné, ktorá samotná skutočnosť spochybňuje vyplatenie odmeny ako aj príjemcu, ktorý mal odmenu prevziať. Bolo preto povinnosťou žalobcu predložiť alebo navrhnúť v správnom konaní také dôkazy, ktorými by pochybnosti o uskutočnení sprostredkovateľských obchodov a vyplatenia odmeny odstránil, a teda ktorými by predmetné obchody a vyplatenie provízie preukázal, keďže ani obchodný partner jeho tvrdenia nepotvrdil. Nemožno súhlasiť s názorom žalobcu, že zákon č. 511/1992 Zb. v ustanovení § 29 prenáša dôkaznú povinnosť na daňový orgán, keďže v zmysle § 29 ods. 8 dôkazná povinnosť predovšetkým zaťažuje daňový subjekt, čo však nezabavuje daňové orgány zistiť skutkový stav čo najúplnejšie. Pokiaľ žalobca v konaní aj navrhoval vypočutie ďalšieho konateľa sprostredkovateľskej spoločnosti K. R., z výsledkov daňovej kontroly vyplýva, že správca dane žiadal cestou dožiadania príslušného daňového orgánu v Nemecku o vypočutie označeného svedka, ktoré dožiadanie však nebolo možné vykonať, pretože svedok sa na uvedenej adrese nezdržiaval a jeho pobyt nebol známy, nebolo povinnosťou správcu dane pátrať po uvedenej osobe, ale bolo povinnosťou žalobcu, ktorý navrhoval vykonanie dôkazu jeho výsluchom, predložiť známu adresu uvedeného svedka za účelom vykonania jeho výsluchu dožiadanim. Pokiaľ teda daňové orgány v danej veci vychádzali len z poznatkov získaných z výpovede svedka M., ktorý súčasne potvrdil, že ďalší konateľ spoločnosti K. R. podpisoval len tie doklady, ktoré boli v nemeckom jazyku, postupovali správne a preto nevypočutie označeného svedka nemôže mať za následok nedostatočne zistený skutkový stav veci.

Odvolací súd nemohol prihliadnuť ani na námietky žalobcu, že otázky zahraničným spoločnostiam neboli kladené správne a preklad informácií od dožiadaných daňových orgánov nebol zabezpečený riadne. Z administratívneho spisu vyplýva, že otázky, ktoré správca dane predkladal v dožiadaniach príslušným daňovým orgánom v Poľsku, Maďarsku ako aj v Taliansku boli kladené správne pre zistenie realizácie obchodov, ktoré sa mali uskutočňovať medzi žalobcom a firmami v týchto krajinách na základe sprostredkovateľskej

súčinnosti sprostredkovateľa, ktorému mal žalobca podľa predložených listinných dôkazov vyplatiť sprostredkovateľskú odmenu. Zákon č. 511/1992 Zb., ktorý je procesným právnym predpisom pre daňové konanie a ani iný právny predpis neukladá daňovým úradom vykonať preklady dožiadaní pri medzinárodnej výmene informácií úradným prekladom, z ktorých dôvodov daňové úrady v danej veci nepochybili, keď preklady informácií zabezpečili verifikovaným spôsobom pracovníkmi žalovaného. Z vykonaných dôkazov správcom dane formou dožiadaní na základe medzinárodnej výmeny daňových informácií v danej veci podporne vyplynulo, že obchodné spoločnosti, ktorým žalobca dodával tovar (ihličnaté rezivo), nepotvrdili, že by sa realizácia obchodu uskutočnila za súčinnosti sprostredkovateľa, keď zástupcovia predmetných obchodných spoločností zhodne potvrdili, že obchody uzatvárali výlučne na základe jednania s konateľom žalobcu a dodávky neboli nikým sprostredkované, pričom takéto zistenia neboli spôsobilé vyvrátiť ani písomné stanoviská, ktoré v priebehu konania predložil žalobca. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom súdu prvého stupňa ako aj žalovaného, že zistenia vyplývajúce z medzinárodných dožiadaní neboli pre zistenie skutkového stavu v danej veci prvoradé, pretože pokiaľ by aj správca dane nepožiadaval príslušné daňové úrady v zahraničí o podanie informácií, záver o tom, že odmena za predmetnú sprostredkovateľskú činnosť nespĺňa zákonné podmienky výdavku podľa § 24 v spojení s § 25 zákona č. 366/1999 Zb. vyplýval aj bez týchto informácií, keďže zástupca obchodnej spoločnosti, ktorý mal pre žalobcu vykonávať predmetnú sprostredkovateľskú činnosť (konateľ spoločnosti M.M. I. M.) nepotvrdil žalobcom tvrdenú skutočnosť, že k sprostredkovateľskej činnosti a k vyplateniu odmeny za ňu skutočne došlo. Konateľ spoločnosti M.M. I. M. vypočutý ako svedok aj za účasti konateľa žalobcu Ing. T. F. vypovedal, že pre žalobcu nesprostredkoval ako zástupca tejto spoločnosti možnosť uzavrieť v roku 2001 zmluvy na predaj ihličnatého reziva so spoločnosťami v Poľsku, Maďarsku a Taliansku, nevystavoval faktúry, tieto nie sú ani zaúčtované v účtovníctve spoločnosti M.M., na týchto faktúrach nie je jeho podpis, razítka na nich nie je originálnym razítkom uvedenej spoločnosti a podpis na predložených pokladničných dokladoch nie je taktiež jeho podpisom, súčasne vylúčil možnosť obchodných kontaktov druhého konateľa spoločnosti M.M. K. R. so spoločnosťou žalobcu. Skutkové zistenia z medzinárodnej výmeny informácií však potvrdili správnosť úsudku správcu dane, že nedošlo medzi spoločnosťou žalobcu a spoločnosťou M.M. k uskutočneniu sprostredkovateľskej činnosti, keď zástupcovia obchodných spoločností v Poľsku, Maďarsku a Taliansku potvrdili, že pokiaľ aj obchodovali so spoločnosťou žalobcu, obchody sa uskutočňovali priamo bez súčinnosti sprostredkovateľa.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že správca dane ako aj žalovaný vo veci vykonali dokazovanie v dostatočnom rozsahu, náležite zistili skutkový stav veci a v daňovom konaní sa riadne vysporiadali s tvrdeniami žalobcu ako daňového subjektu.

Odvolací súd taktiež neprihliadol na námietku žalobcu, že súd prvého stupňa sa odklonil od svojho právneho záveru uvedeného v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí a zmenu svojho postupu náležite v napadnutom rozhodnutí ani neodôvodnil. Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku odôvodnil, z ktorých dôvodov nepovažoval vykonanie dôkazu znalcom z odboru písomznalectva za potrebné, keď s poukazom na odôvodnenie rozsudku č.k. 10S 126/2006-71, konštatoval, že z uvedeného rozhodnutia súdu nevyplýva povinnosť žalovanému bez ďalšieho nariadiť znalecké dokazovanie znalcom z odboru písomznalectva, ani povinný výsluch svedka K. R., keďže súd v odôvodnení zrušujúceho rozsudku uviedol, že až podľa záverov výsluchu svedka M. je potrebné zvážiť prípadný výsluch svedka R., príp. nariadiť písomznalecké dokazovanie a vzhľadom k tomu, že dôkazná situácia po výsluchu svedka M. nevyžadovala ďalšie dokazovanie smerom preukazovania pravosti podpisov tohto

svedka, nebolo účelné a ani potrebné tento dôkaz vykonať, a to i s prihliadnutím na výsluch svedka F., ktorý svojou výpoveďou urobil nespornou otázku podpisu svedka M. na príjmových pokladničných dokladoch.

Odvolací súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že súd prvého stupňa v preskúmvanej veci postupom v súlade s právnymi normami ustanovenými v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.), náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci a v rámci toho aj zákonnosť rozhodnutia a postupu správcu dane v rozsahu žalobných dôvodov a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa vysporiadal s jednotlivými žalobnými námietkami. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že v preskúmvanej veci bolo relevantným spôsobom preukázané, že žalobca za zdaňovacie obdobie 2001 nesplnil zákonné podmienky na zníženie základu dane, pretože žalobca neunesol dôkazné bremeno o tvrdení, že predmetné výdavky – provízie za sprostredkovanie, súviseli z jeho zdaniteľnými príjmami, teda nebolo preukázané, že by skutočne k sprostredkovaniu, vo vzťahu ktorého bola sprostredkovateľská odmena konkrétne účtovaná, sprostredkovateľom M.M., došlo a súčasne, že by došlo k vyplateniu sprostredkovateľskej odmeny.

Z uvedených dôvodov odvolací súd považuje záver súdu prvého stupňa o tom, že správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci postupovali v súlade so zákonom, keď žalobcovi ako platiteľovi dane vyrubili za zdaňovacie obdobie 2001 rozdiel dane z príjmov právnických osôb zistený na základe daňovej kontroly vychádzajúc z vyčíslenej dane žalobcom v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie 2001 a dane vyčíslenej daňovým úradom z platieb vyplývajúcich z listinných dôkazov predložených ku kontrole žalobcom, za skutkovo správny a v súlade so zákonom.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1, 2.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a s § 250k ods. 1. Žalobcovi nepriznal náhradu trov tohto konania, pretože bol v tomto konaní neúspešný.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, dňa 20. júla 2011

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth

**JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu**